

LET OP : DIT VERHAAL ALTIJD GEVEN MET TROOSTBEEST!!

TESSA EN DE TROOSTBEESTENBRIGADE

Een verhaal voor mensenkinderen met een Groot en Bijzonder Verdriet.

© Lilian Kars, 1998
Illustraties: Rainer Harman

Verdriet is iets heel raars, vindt Tessa. Bij een gewoon verdrietje, als je gevallen bent of zo, kun je makkelijk zeggen: “kijk, ik heb pijn dus ik huil, ik heb verdriet. Maar een groot verdriet zit verstopt. Soms zit het in haar buik, dan heeft ze buikpijn. Soms zit het in haar hoofd, dan krijgt ze hoofdpijn. Soms zit het overal en doet alles zeer. Dan wordt ze boos, zomaar om niks.

Of wordt het heel stil van binnen. Je weet nooit precies waar het zit of wanneer het weer weggaat. Omdat het zo verstopt zit kan ze er ook niet over praten. Niet met juf, niet met oma, zelfs niet met mama.

Vandaag zit het in haar buik en Tes wil niet eten. Van mama hoeft dat ook niet, mama weet hoe het voelt als het verdriet in je buik zit. Dus blijft Tes op haar kamer, wachten tot het weggaat.

Mama roept. Tes staat op en het verdriet zakt naar haar benen. Die worden zwaar en moe. Mama heeft een doos en een brief in haar handen. “Voor jou” zegt mama “Zal ik hem voorlezen?”

Tes heeft weer even gewone benen en een gewone buik. Ze rukt en plukt aan de doos tot ze hem open heeft. In de doos zit een hele zachte, hele lieve knuffelhond. Snoezel, denkt Tes, hij heet Snoezel.

Mama begint te lezen:

“Er was eens, nog niet zo heel lang geleden, een meisje van bijna zes. Het was een heel bijzonder meisje, al zag ze er gewoon uit. Het meisje had namelijk een Groot en Bijzonder Verdriet. En daarvoor moet je zelf ook heel bijzonder zijn want anders past het niet. Eerst kon ze geen naam verzinnen voor wat ze voelde. Ze had verdriet en omdat er zoveel tranen bij hoorde noemde ze het een Groot Verdriet. Maar later, toen het zonder tranen werd en in haar hele lijf kroop, in haar buik, in haar hoofd, in haar benen, paste die naam niet meer. Toen bedacht ze Groot en Bijzonder Verdriet.

Een Groot en Bijzonder Verdriet komt als alles anders wordt. Als er iets gebeurd waardoor niets meer hetzelfde is. Ook bij dit meisje. Ze wilde niet meer slapen, ze wilde niet meer wakker worden. Elke nacht was eng, elke dag was anders. Zo verschrikkelijk anders dan vroeger.

Ze kon er met niemand over praten. Want als je zes bent kun je wel een heleboel voelen maar je weet nog niet hoe het allemaal heet.

Het werd dus hoog tijd voor de Troostbeestenbrigade.

Weet jij niet wat dat is? Geeft niet hoor, het meisje wist het ook niet. Want kinderen die geen Groot en Bijzonder Verdriet hebben hoeven dat ook helemaal niet te weten. Die hebben er niks mee te maken. De Troostbeestenbrigade is er alleen voor die hele bijzondere kinderen met hun hele Bijzondere Verdriet.

Overal op de wereld lopen mensen die vroeger zelf zulke kinderen waren. En omdat een Groot en Bijzonder Verdriet wel anders wordt als je groter wordt – Bijzonderder zullen we maar zeggen – maar nooit helemaal weggaat, zien zij het meteen bij een ander kind. Zij zorgen dan voor een Troostbeest.

Troostbeesten zien er heel gewoon uit maar dat zijn ze natuurlijk niet. Net als de kinderen waar ze voor zijn, zijn ze héél bijzonder. Er moet mee gegooid kunnen worden (in geval van boos-zijn) en er moet mee geslapen kunnen worden (in geval van bang-zijn). Er moet op gehuild kunnen worden en hij moet geheimen kunnen bewaren. Hij moet overal mee naar toe kunnen, heel, heel erg zacht zijn maar vooral lang meekunnen want Groot en Bijzonder Verdriet duurt lang.

Het meisje in dit verhaal kreeg een aap. Aap heeft haar verdriet nooit weg kunnen halen, maar hij was er altijd als het Verdriet te Groot leek te worden. Aap hoefde ze nooit te vertellen wat ze voelde, Aap wist het, die voelde wel hoe ze kneep.

Het meisje is nu groot. Aap heeft ze nog steeds en af en toe heeft ze hem nog even nodig.

Dit meisje heeft nu voor jou, Tes, dit Troostbeest uitgezocht. Omdat jij een heel bijzonder kind bent. En bijzondere kinderen worden bijzondere mensen. Maar daarvoor heb je eerst een Troostbeest nodig. Vandaar.”

De brief is klaar. Tessa drukt Snoezel stevig tegen zich aan. Er zijn dus meer mensen met zo'n verdriet. Een Groot en Bijzonder Verdriet. Mensen die het zien zonder dat je ze het hoeft te vertellen. Ze moet er diep van zuchten. Snoezel en die mensen maken het Verdriet niet kleiner. Of minder Bijzonder.

Maar wel minder eng.

En een beetje minder alleen.

